Історія Людмили Стойчан – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Серце, що дарує родину»

Є серця, які вміють любити безмежно. Є люди, для яких чуже дитяче горе стає особистим болем, а дитяча усмішка — найбільшою нагородою. Саме таким є серце Людмили Михайлівни — жінки, яка присвятила своє життя дітям, подарувавши їм найцінніше: родину, любов і віру в майбутнє.

У 2016 році в місті Добропіллі Донецької області розпочалася особлива історія — історія родини, у якій дитячі долі знайшли тепло, турботу та надійну опору. Саме тоді Людмила Михайлівна разом із чоловіком Геннадієм Михайловичем створили дитячий будинок сімейного типу, свідомо обравши непростий, але надзвичайно важливий шлях — стати батьками для дітей, які потребували родинного затишку.

Це рішення стало не просто початком нової сторінки їхнього життя. Воно стало покликанням, щоденною працею душі, безмежною відповідальністю та великою любов'ю.

Материнство Людмили Михайлівни — це значно більше, ніж турбота про побут, навчання чи здоров'я дітей. Це вміння побачити за кожною дитячою історією окремий світ, відчути потребу в підтримці, знайти потрібні слова, допомогти повірити у власні сили. Це терпіння, коли щось не виходить, радість від найменших успіхів, хвилювання перед важливими подіями та гордість за кожен самостійний крок дитини.

Поруч із нею — чоловік Геннадій Михайлович, надійний партнер у спільній справі батьківства. Адже велика родина тримається на взаєморозумінні, взаємопідтримці та спільних цінностях. Разом вони створюють простір, у якому діти можуть зростати, навчатися, розвивати свої здібності, займатися спортом і мріяти про майбутнє.

Сьогодні в родині виховуються шестеро дітей віком від 7 до 17 років та зростає рідний син. Усі вони добре навчаються, займаються спортом, розвиваються, відкривають для себе нові можливості. За цими досягненнями стоїть щоденна батьківська праця, підтримка, заохочення та щире бажання Людмили Михайлівни бачити кожну дитину успішною, впевненою в собі й щасливою.

Та, мабуть, найбільше про справжнє материнське серце розповідають не слова, а долі дітей, які вже виросли.

За роки існування дитячого будинку сімейного типу четверо дітей залишили батьківський дім, зробивши наступний крок у доросле життя. Сьогодні всі четверо навчаються у закладах вищої освіти, будують власне майбутнє, здобувають знання та обирають свій шлях.

Але найзворушливіше те, що вони не втратили зв'язку з родиною. На вихідні та свята діти приїжджають у гості, повертаються туди, де на них чекають, де їм завжди раді, де можна просто побути вдома.

Адже справжня родина не закінчується в день, коли дитина стає дорослою. Вона не зникає після завершення навчання чи виходу з дитячого будинку сімейного типу. Її неможливо виміряти роками спільного проживання. Вона живе в телефонних дзвінках, щирих розмовах, святкових зустрічах, у бажанні поділитися новинами та повернутися до тих, хто колись підтримав, повірив і навчив не боятися життя.

Для Людмили Михайлівни кожна дитина назавжди залишається частиною її серця. І, мабуть, саме в цьому полягає найбільша цінність материнської любові — відпускати дітей у доросле життя, радіти їхній самостійності, але завжди залишати відчиненими двері рідного дому.
Проте доля підготувала цій родині ще одне серйозне випробування.

У 2023 році через війну Людмила Михайлівна разом із родиною була змушена евакуюватися з рідного Добропілля до Португалії. Залишити рідний край, звичне життя, дім, у якому минули роки, було непросто. А коли на твоїх плечах відповідальність за дітей, кожне рішення потребує особливої мужності.

Та навіть далеко від України найголовніше залишилося незмінним: родина була разом. Адже дім — це не тільки стіни, вулиця чи місто. Дім — це люди, які тримаються одне одного, підтримують у складні хвилини та разом долають невизначеність.

Уже у 2023 році родина повернулася в Україну й оселилася в місті Білгороді-Дністровському. А у 2025 році життєвий шлях привів їх до Одеси.

Змінювалися країни, міста й обставини, але незмінними залишалися любов до дітей, відповідальність за їхнє майбутнє та прагнення зберегти родинну єдність. Людмила Михайлівна вкотре довела, що справжня сила матері — не в тому, щоб уберегти дітей від усіх життєвих випробувань, а в тому, щоб бути поруч, допомагати долати труднощі й дарувати відчуття захищеності навіть тоді, коли навколо все змінюється.

Її історія — це історія не про легкий шлях. Це історія про щоденний вибір на користь любові. Про відповідальність, яка не має вихідних. Про материнське серце, у якому вистачає місця для багатьох дітей, кожна з яких має власні мрії, характер, переживання та надії.

Це історія про жінку, яка разом із чоловіком створила родину, де дитинство наповнюється турботою, де успіхам радіють усією сім'єю, де підтримують у невдачах, де вчать не здаватися та вірити у власні можливості.

Можливо, найкращим свідченням її материнської праці є те, що четверо вже дорослих дітей, попри самостійне життя, продовжують повертатися до родини. Вони приїжджають не тому, що мусять, а тому, що тут їх люблять, тут вони свої, а серце завжди пам'ятає дорогу додому.

І сьогодні, коли в родині зростають нові мрії, коли діти навчаються, займаються спортом і роблять свої перші кроки до майбутнього, Людмила Михайлівна продовжує свою найважливішу справу — бути мамою.

Не заради нагород чи гучних слів. Не заради визнання. А тому, що колись вона відкрила своє серце дітям і зробила їхнє щастя частиною власного життя.

Для когось родина — це ті, з ким тебе поєднує кров для Людмили Михайлівни родина — це ще й щоденна любов, відповідальність, підтримка та готовність бути поруч, коли ти потрібна.

Її історія нагадує нам: дитині для щасливого майбутнього потрібні не ідеальні обставини, а дорослі, які не відступлять, коли стане важко, які повірять у неї, коли вона сама сумнівається, які навчать мріяти й дадуть відчути, що у світі є місце, де її завжди чекають.

Саме таке серце має Людмила Михайлівна.